



Arrest

nr. 172 195 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft op 24 februari 2015 een aanvraag van de verklaring van inschrijving als werkzoekende ingediend. Verzoekster werd verzocht bijkomende stukken voor te leggen. Er werd geen beslissing genomen binnen de termijn voorzien in artikel 42 van de vreemdelingenwet. Op 10 september 2015 werd er dan ook een brief verstuurd waarin werd vermeld dat betrokkene in bezit mocht gesteld worden van een verblijfskaart en waarin er ook gevraagd werd aan betrokkene om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige situatie. Dit schrijven werd aan verzoekster betekend op 19 september 2015. Op 25 september 2015 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart. Verzoekster legde naar aanleiding van het schrijven van 10 september 2015 een OCMW-atteest

voor. Op 12 februari 2016 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: H., V. D. (...),

Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum : 13.08.1982, Geboorteplaats: Paramaribo,-

Identificatienummer in het Rijksregister: (...),

Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

+ kinderen: H. G. J. (...) geboren op 16/07/2003, nationaliteit Nederland, H. G. (...) geboren op 06/10/2015, nationaliteit Nederland.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werkzoekende op 24/02/2015. Ter staving van haaraanvraag legde betrokkene de volgende documenten voor: curriculum vitae, bewijzen van sollicitaties, inschrijvingsbewijs bij de VDAB, formulier voor aanvraag tot registratie als zorgkunde bij de erkenningscommissie van nationale Raad voor Verpleegkunde, Diploma's Sociaal Pedagogisch werker, cijferlijsten. Gezien er geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet van 15/12/1980, dient vastgesteld te worden dat betrokkene ondertussen het verblijf bekwam. Op 10/09/2015 werd er dan ook een brief verstuurd waarin werd vermeld dat betrokkene in bezit mocht gesteld worden van een verblijfskaart en waarin er ook gevraagd werd aan betrokkene om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige situatie. Betrokkene werd op 19/09/2015 in kennis gesteld van deze brief en legde naar aanleiding hiervan een OCMW-atteest voor.

Aan de hand van het dossier, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene, gedurende de ganse periode van haar verblijf in België als werkzoekende, er nog steeds niet in is geslaagd een tewerkstelling te bekomen. Niettegenstaande de werkervaring waarnaar betrokkene verwijst in haar curriculum vitae en de diploma's die zij behaalde blijven de resultaten van haar zoektocht naar werk op dit ogenblik nihil en overtuigen zij niet voor wat betreft haar reële kans op tewerkstelling. Betrokkene legt buitenlandse diploma's: Sociaal Pedagogisch werker voor met cijferlijst en een aanvraag tot registratie als zorgkunde bij de erkenningscommissie van de Nationale Raad voor Verpleegkunde. Nergens in het dossier is een bewijs te vinden dat voornoemde diploma's zijn gelijkgesteld met een Vlaams studiebewijs om aan de hand daarvan een positieve inschatting te kunnen maken op de Belgische arbeidsmarkt. Voor zover betrokkene diploma's heeft, weten we niet wat ze waard zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Feit is dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van ook maar 1 dag tewerkstelling, zelfs niet in interim verband of op proef. Dit blijkt uit de databank van RSZ (Dosis). Niets in het dossier wijst erop dat daar binnenkort verandering zou kunnen inkomen. Betrokkene solliciteert wel maar tot op heden zonder resultaat. Nergens in het dossier is informatie te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever om in dienst te treden.

Uit het attest van het OCMW blijkt dat betrokkene op 09.10.2015 een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een leefloon. Bovendien blijkt uit informatie in het dossier dat betrokkene sedert oktober 2015 een leefloon krijgt voor een persoon met gezinslast. Betrokkene kan dus kennelijk niet meer in haar levensonderhoud en dat van haar gezin kan voorzien. Ondanks het feit dat betrokken werkervaringsmomenten in het buitenland achter de rug heeft en bepaalde kwalificaties heeft behaald in het buitenland is er weinig vooruitgang zichtbaar wat haar kansen op tewerkstelling in België betreft. Er blijkt nergens dat betrokkene een economische activiteit heeft uitgebouwd of over voldoende bestaansmiddelen beschikt waardoor zij het verblijfsrecht zou kunnen behouden. Integendeel betrokkene doet beroep op het OCMW om financiële steun te ontvangen. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch die bestaansmiddelen

worden ter beschikking gesteld door de Belgische overheid. Gezien dit gezin al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet meer voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden en dat ze een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het recht op verblijf van de betrokken burger van de Unie. Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 10/09/2015 (betekend op 19/09/2015) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.'

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 25/09/2015 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In de synthesememorie doet verzoekster volgende gelden:

"Eerste middel.

Mw. H. (...) vormt geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, rekening houdend met de persoonlijke situatie.

3.1.1

Onterecht stelt tegenpartij dat het gezin van mw. H. (...) op een kennelijk onredelijke manier gebruik/misbruik heeft gemaakt van het sociale bijstandstelsel van België. Mw. H. (...) deed immers reeds op 24 februari 2015 haar aanvraag tot inschrijving voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze aanvraag werd uiteindelijk positief bevestigd op 10 september 2015. Pas op 9 oktober 2015 diende mw. H. (...) haar vraag in tot het bekomen van een leefloon bij het OCMW van Grobbendonk. Vanaf de maand december 2015 verkreeg mw. H. (...) haar eerste leefloon onder de categorie personen met gezinslast t.b.v. 111,62 euro (stuk 4). Met beslissing van 12 februari 2016 besloot tegenpartij dat mw. H. (...) een kennelijke onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel van België.

3.1.2

Mw. H. (...) vormde geenszins een onredelijke belasting op dit stelsel en wel om volgende redenen:

- op 12 februari 2016 had mw. H. (...) slechts drie maanden leefloon ontvangen; (stuk 4)
- op 6 oktober 2015 was mw. H. (...) bevallen van haar tweede kindje; (stuk 5)
- door de zwangerschap en bevalling was mw. H. (...) tijdelijk niet in staat arbeid te verrichten of te gaan zoeken;
- er bestaat nog steeds een reële kans op tewerkstelling, mede gelet op de capaciteiten van mw. H. (...);
- mw. H. (...) is na de bevalling van haar tweede kindje intensief bezig met solliciteren en dit bij knelpuntberoepen. (stukken 8 en 9)
- mw. H. (...) solliciteert thans niet enkel voor functies als zorgkundige, maar ook binnen de productie- en schoonmaaksector (stuk 9)

Mw. H. (...) heeft nog wel degelijk een redelijke kans tot vinden van tewerkstelling. Na de eerste periode van de bevalling (met bijhorende bevallingsrust) is zij volop bezig met solliciteren, deze keer zonder dat een potentiële werkgever moet vrezen voor een langdurige afwezigheid wegens zwangerschap.

3.1.3

Bovendien tracht mw. H. (...) haar diploma's behaald in Nederland gelijk te stellen in België. Deze aanvraag werd door mw. H. (...) reeds ingediend op 16 december 2014. Deze procedure blijft aanslepen omdat mw. H. (...) telkenmale wordt doorverwezen naar een andere 'bevoegde' overheidsinstantie. (stukken 7,10 en 11) Mw. H. (...) maakt zich sterk dat haar aanvraag goedgekeurd wordt, minstens dat zij een beter cv kan voorleggen nadat haar kwalificaties als zorgkundige als gelijkwaardig worden erkend in België. Daarna maakt ze zonder twijfel een betere kans op tewerkstelling, aangezien zorg een

knelpuntsector is. Mw. H. (...) kan echter niet gestraft worden voor de slome procedure van de overheidsinstanties. Thans wordt zij voor een tweede keer verwezen naar een andere instantie: NARIC-Vlaanderen. (stuk 10)

3.1.4

De omstandigheid dat mw. H. (...) tijdelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel is niet voldoende, het moet om een onredelijke belasting gaan. Om dit te beoordelen diende verwerende partij rekening te houden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden van mw. H. (...), de duur van haar verblijf in België, haar persoonlijke situatie en het bedrag van de aan haar uitgekeerde steun. Gelet op de persoonlijke situatie van mw. H. (...) was er op februari 2016 geen sprake van een onredelijke belasting. Zij was reeds sedert februari 2015 verhuisd naar België. De aanvraag van leefloon in oktober 2015, pas +- 8 maanden later, was noodzakelijk aangezien zij per 6 oktober 2015 is bevallen van haar tweede kindje en niet meer geschikt was voor arbeid. Verwerende partij oordeelt in de beslissing van 12 februari 2016 dat mw. H. (...) wel solliciteert, maar zonder resultaat. Hierbij lijkt verwerende partij duidelijk te vergeten dat mw. H. (...) diende te solliciteren met een zichtbare zwangerschap en dat zij uiteindelijk in oktober is bevallen van een gezonde baby. Mede gelet op het feit dat mw. H. (...) vanaf dat moment een alleenstaande moeder was van twee jonge kinderen, is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om per februari 2015 een einde te stellen aan het verworven verblijfsrecht van mw. H. (...).

3.1.5

Aangezien tegenpartij rekening diende te houden met de situatie in concreto van mw. H. (...) en haar gezin, was het noodzakelijk geweest haar uit te nodigen teneinde haar persoonlijke situatie te laten toelichten. Dit is in casu niet gebeurd. Mw. H. (...) werd niet gevraagd dit soort elementen toe te lichten. De brief van verwerende partij d.d. 10 september 2015 (stuk 1 verwerende partij), gericht aan de heer/mevrouw de burgemeester van Grobbendonk, werd enkel ter kennisname medegedeeld aan mw. H. (...). Dit is niet eens een brief gericht aan mw. H. (...) zelf, wat op zich een vreemd gegeven is. Het valt op dat deze brief geen enkele specifieke vraag naar persoonlijke informatie bevat. De brief van 10 september 2015 vraagt om mw. H. (...) uit te nodigen - er volgde geen uitnodiging; mw. H. (...) kreeg deze brief louter mee ter kennisname - om volgende stukken voor te leggen: recente bewijzen van de huidige activiteit van mw. H. (...) als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen; een recent OCMW attest. Meer bevat de brief niet. Mw. H. (...) heeft deze gevraagde documenten overgemaakt. Indien zij een duidelijke rechtstreekse vraag kreeg om haar persoonlijke omstandigheden te schetsen, had zij dit ook gedaan. Het is duidelijk dat tegenpartij onvoldoende op de hoogte was van de specifieke situatie van mw. H. (...) en dat zij onzorgvuldig te werk is gegaan bij de navraag van deze omstandigheden en bijgevolg een foutieve beslissing heeft genomen. Een bestuur moet, alvorens een beslissing te nemen, erover waken dat het beschikt over alle feitelijke en juridische gegevens. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat met kennis van zaken wordt beslist: de overheid moet volledig zijn ingelicht over de belangrijkste gegevens die een beslissing kunnen beïnvloeden. (RvS 27 april 2004, nr. 130.662, Sierens, RW 2006-07, noot S. DENYS) Vervolgens moet de overheid bij het nemen van de beslissing de relevante gegevens zorgvuldig worden onderzocht en afgewogen. (RvS 27 april 2004, nr. 130.662, Sierens, RW 2006-07, noot S. DENYS) Er kan geen sprake zijn van een onredelijke belasting. De beslissing dient vernietigd."

2.1.2. Artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoekster betoogt dat zij pas op 9 oktober 2015 een aanvraag leefloon heeft ingediend, en dat zij op 12 februari 2016 slechts drie maanden leefloon had ontvangen, dat zij op 6 oktober 2015 bevallen is van haar tweede kind en door de zwangerschap en bevalling tijdelijk niet in staat was arbeid te verrichten of te gaan zoeken, en er nog steeds een reële kans bestaat op tewerkstelling.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend als werkzoekende, en werd haar een E-kaart afgegeven omdat geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Met een brief van 10 september 2015, die op 19 september 2015 ter kennis werd gebracht, werd verzoekster verzocht bewijzen inzake haar recente activiteiten voor te leggen, en een recent OCMW-attest en eventuele bewijzen van humanitaire redenen. Verzoekster legde daarop een OCMW-attest voor waaruit blijkt dat zij op 9 oktober 2015 een aanvraag leefloon heeft ingediend. Verzoekster betwist dit feit niet.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de informatie die verweerder heeft verkregen van de kruispuntbank van sociale zekerheid blijkt dat verzoekster leefloon heeft gekregen voor de maanden september 2015 (€ 629,91), en oktober 2015 t.e.m. januari 2016 (telkens € 1.111,61). Eveneens blijkt uit de stukken van het administratief dossier en het nazicht in Dolsis dat verzoekster sedert haar verblijfsaanvraag ingediend op 24 februari 2015, geen enkele dag gewerkt heeft, ook niet op proef of interim, en er geen enkel stuk voorligt inzake een positieve sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever.

In casu heeft de gemachtigde, gelet op de elementen die blijken uit het administratief dossier, niet op kennelijk onredelijke wijze beslist een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar haar zwangerschap en bevalling, waarover zij geen stukken heeft voorgelegd niettegenstaande de brief van 10 september 2015, waarbij zij expliciet verzocht werd stukken voor te leggen inzake haar actuele situatie. Pas voor het eerst bij het verzoekschrift worden hierover stukken gevoegd.

Ook het betoog dat verzoekster slechts drie maanden leefloon zou hebben ontvangen op 12 februari 2016 is niet dienstig. Dit strookt op zich niet met de informatie die blijkt uit de opzoeking in de kruispuntbank van sociale zekerheid. Evenmin toont verzoekster hiermee aan dat zij wel nog zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet om haar verblijfsrecht te behouden noch dat zij eigenlijk moet worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangezien die bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid en verzoekster dus een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Integendeel erkent verzoekster dat zij reeds verschillende maanden leefloon krijgt, waarbij de precieze bedragen die ontvangen werden blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Verder stelt verzoekster wel dat zij nog een reële kans maakt op tewerkstelling, doch zij maakt dit op geen enkele manier aannemelijk. Zij weerlegt de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat zij sedert de verblijfsaanvraag van 24 februari 2015 geen dag gewerkt heeft, zelfs niet op proef in interim, en dat geen enkel stuk wordt voorgelegd inzake een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever.

Waar verzoekster nog betoogt dat haar niet werd gevraagd haar situatie toe te lichten, waarmee zij doelt op de bevalling van het tweede kind in oktober, en zij enkel de financiële situatie moest toelichten, gaat zij voorbij aan de inhoud van de brief van 10 september 2015. In fine wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat:

"Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gelieve betrokkene dus uit te nodigen om recente bewijzen voor te leggen van haar huidige activiteit: (...)

- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Het bewijs van een reële kans op tewerkstelling is een persoonlijke omstandigheid die de betrokkene kan bewijzen met onder andere behaalde diploma's, eventuele beroepsopleidingen en de duur van de werkloosheid. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer zij werkloosheidsuitkering geniet. (...)

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten.

Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien de partner een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 bis §1, 2° en/of 3° lid of artikel 42 ter §1, 3° lid of artikel 42 quater §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd."

Niets belette verzoekster om in navolging van voornoemde brief haar zwangerschap en/of bevalling in te roepen als element dat belangrijk is bij de beoordeling van haar concrete situatie en het al dan niet nog langer voldoen aan de voorwaarden om verblijfsrecht te kunnen behouden. Meer zelfs, zij werd hier ook uitdrukkelijk toe uitgenodigd bij brief van 10 september 2015.

De humanitaire elementen bedoeld in artikel 42bis van de vreemdelingenwet zijn de volgende: *"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst."*

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijk wijze dat *"Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 10/09/2015 (betekend op 19/09/2015) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3 lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht."*

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Dat verzoekster op heden opnieuw aan het solliciteren zou zijn, en dat zij nog steeds zou wachten op een erkenning van haar diploma's in België, zijn elementen die eveneens pas voor het eerst in het verzoekschrift worden aangevoerd, en waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris aldus geen kennis had en zodoende ook geen rekening heeft mee kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In de synthesememorie doet verzoekster volgende gelden:

"3.2 Tweede middel

Het verblijfsrecht diende behouden te blijven, aangezien mw. H. (...) op het moment van de beslissing en gedurende de periode van het onderzoek (oktober 2015 - februari 2016) tijdelijk arbeidsongeschikt was (art. 42bis, § 2 Vreemdelingenwet). Op 6 oktober 2015 beviel mw. H. (...) van haar tweede kind. Op het moment dat verwerende partij navraag deed over haar financiële situatie en nagaat of zij nog voldoet aan de voorwaarden, was zij niet geschikt om arbeid uit te oefenen. Zoals uiteengezet in het eerste middel werd mw. H. (...) nooit gevraagd haar persoonlijke situatie toe te lichten. Er werd haar enkel - onrechtstreeks - gevraagd recente bewijzen voor te leggen van haar actuele werksituatie alsmede een recent OCMW-attest. (stuk 1 verwerende partij) Verwerende partij ging bijgevolg onterecht over tot het einde stellen aan het recht op verblijf."

2.2.2. In een tweede middel betoogt verzoekster dat het verblijfsrecht behouden diende te blijven, aangezien zij op het moment van de beslissing en gedurende de periode van het onderzoek (oktober 2015 - februari 2016) tijdelijk arbeidsongeschikt was. Zij verwijst in dit verband naar artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat voorbij aan het feit dat zij heeft nagelaten om de gemachtigde in te lichten dat zij arbeidsongeschikt was ingevolge haar bevalling op 6 oktober 2015. Zij erkent in haar verzoekschrift zelf dat *"tegenpartij navraag doet over haar financiële situatie en nagaat of zij nog voldoet aan de voorwaarden"*, waarop zij enkel een attest van het OCMW heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij een aanvraag heeft ingediend om leefloon te bekomen. Verzoekster heeft geen enkel stuk voorgelegd inzake een arbeidsongeschiktheid en uitkeringen die zij hierdoor zou hebben gekregen. Op geen enkel

moment heeft zij ingeroepen dat zij arbeidsongeschikt was en om die reden onder de uitzondering bedoeld in artikel 42bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet zou vallen.

Haar betoog mist elke grondslag, en kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die niet kennelijk onredelijk is, in acht genomen de elementen die verzoekster heeft voorgebracht als reactie op de brief van 10 september 2015 en de overige elementen die blijken uit het administratief dossier. Het volstaat om te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC